

Logg från Älva

Datum: 2019-11-20

Elevloggare: Isac, Jonathan

Personalloggare: Lowe Kinlund

Position: Utanför Lanzarote

Segelsättning: -

Fart: 5 knop

Kurs: 205°

Beräknad ankomst till nästa hamn: 22 november

Väder: Växlande molnighet

Elevlogg:

Idag har vi besökt Timanfaya, vilket är en plats där det skedde ett vulkanutbrott för mycket länge sedan. Marken på ca 15m djup var ca 250° Celsius. De använde hålen i marken som en lokal ugn innan turismen började i staden. Vägarna var väldigt smala och enfiliga i området.

Vi besökte även en lagun där de använde algerna i lagunen till att göra en speciell färg. Vi lämnade Lanzarote vid 15-tiden och satte kurs mot Gran Canaria. Vi tar en omväg och rundar Fuerteventura då vi har både tid och vill kunna hitta en vindstill plats att bada på.

Personallogg:

Hej!

Dagen den 20 november 2019 kommer vi att minnas. Likt Winston Churchill lovade att kriget skulle ta slut den där bistra vintern fyrtiofem. Jag kan med största övertygelse lova att varje enskild elev och besättningsmedlem kommer att minnas denna omstörtande dag, med Venus starka ljus ensam på natthimmelen och med vågornas mjuka kluckande mot vår kära skonert.

De enorma kontraster som har skådats under dagens enormt innehållsrika men ändå få timmar sammanfattades ikväll med den vackra solnedgången i väst och det kommande ovädret i norr som kommer över oss med en fart som knappast går att beskriva bättre än med liknelse till savannens drottning, lejonhonan. Den enorma kraften snabbheten och vackerheten som hon visar där, tre hundra mil sydöst om oss är mycket lik det skådespel som utspelar sig över våra huvuden i skrivande stund.

Ni kanske undrar vid det här laget vad som har gjort denna dag så speciell? Jo det ska jag förklara! Redan när alarmet ringde 06.50 kände en på sig att det låg något unikt i luften som om en kunde ta på det. Jag låg där i de fem minuterna jag hade på mig att fundera, innan frukosten kallade en kvart tidigare än normalt. Fram och tillbaka funderade jag på vad det var för påtagande känsla som låg och svävade så nära, men ändå så långt bort. Min tredje ringsignal spelas upp, "The times are changing" av Bob Dylan och i takt med att andra versen spelas inser jag det. Känslan! Likt den klarhet som Christoffer Hivjus ögon utstrålar när han står framför det döda folket. Det var inte värmen i rummet eller fendrarnas gnisslande eller vindens susande som gjorde känslan så speciell utan något helt annat. Något mycket större och viktigare. Det var lycka, kärlek och respekt som låg där och värmden en i den tunna luften. Samhörigheten och ödmjukheten som man känner på Älva var tydligare än någonsin.

Frukosten avnjöts, den dagliga städningen avklarades och sen var det dags. Elevernas buss som ska ta dem upp till den rykande vulkanens topp, rullar in. Visserligen utan den kvarglömda guiden, men vad gör det när det är kärlekens och förlåtelsens dag. Av de miner och historier eleverna återvände med kan jag bara gissa vilka erfarenheter som har upplevts men det är inte min sak att skriva om. Vi i besättningen tog en återhämtande suck när bussen försvann bort i horisonten. Känslan kan jämföras med en förälder som lämnar sina barn på lekskolan, de käraste en har men likväl är det ändå en sådan lättnad när hen springer bort med sina vänner och man får en tid för återhämtning.

Det var dags, arbetet startade. Någon med att städa i maskin efter tidigare dagars bravur med de rör som för den nedbrutna maten ifrån våra magar ner i den tre kubik stora septiktanken. En annan med att serva RIB och POB-båten (Person Over Board). Tiden stannar, någon skriker ekande över skeppet, FIKA! Vi kommer rusande mot den nystädade mässen och ser i vår enorma lycka rester efter Bengts tårta. Den smakexplosion som sprider sig när citronen, grädden och sockerdeggen möter ens tunga går inte att beskriva annat än med en jämförelse till dagens lättande från kaj. Den perfekt stäckta akterändan, smärtfria intagningen av landgången och den felfria reverseringen av båtens pitch. Detta välsmorda maskineri hade aldrig fortlöpt så smidigt utan den kärlek, förståelse, respekt och tillit som råder mellan elever och besättning.

Just när jag tror att loggen är klar kommer Jack inrusande, helt blöt men med sprudlande energi och skriker "Ni måste upp och kolla på ovädret, sjukaste jag sätt" Jag kollar ut genom ventilen och tänker för att citera Dahla "Ojäävlar nu lever vi".